

Seminární práce

Rozhovor se sestrou pamětnicí

Kateřina Fischer, BVSK, 3. ročník

Jako sestru pamětnici jsem si vybrala, dnes již moji kamarádku, Janu Eisnerovou. Jana je již několik let v důchodu, ale stále vypomáhá na zkrácený úvazek v ordinaci praktického lékaře, kde nyní pracuji i já. Jana mne vzala pod svá křídla, když jsem ji před dvěma lety, tehdy v prvním ročníku studia oboru Všeobecná sestra, poprosila, zda bych mohla v ordinaci vypomáhat a naučit se tak správně ošetrovatelské postupy a techniky. Jana mi věnovala spoustu času, vždy mi vše názorně ukázala a vysvětlila. Dodnes se na ni mohu spolehnout a požádat ji o pomoc. Díky ní se cítím v provádění mnoha ošetrovatelských úkonů jistější a šikovnější. Spojuje nás i láska k sesterskému povolání. Jana je rozenou sestrou a svoji profesi miluje. Velmi ji obdivuji.

Proč jsi se rozhodla studovat zdravotnickou školu?

Bylo mi čtrnáct, nevěděla jsem, co budu dělat. Po prázdninách, po 8.třídě, jsem šla na operaci mandlí do Thomayerovy nemocnice. Byly tam nepříjemné a zlé sestry. To byl moment, kdy jsem se rozhodla, že půjdu studovat zdravotnickou školu a všem ukážu, že se práce sestry dá dělat lépe, s lidskostí a vlídností.

Bavilo Tě studovat zdravotnickou školu?

Studovala jsem Krajskou střední zdravotnickou školu v Belgické ulici, č. 29. To byla tehdy elitní zdravotnická škola, Belgická a ještě další zdravotnická škola na Olšanském náměstí. Některé předměty mě bavily více, některé méně. Líbila se mi uniforma, toužila jsem stát se sestrou, která bude pomáhat druhým a lidé si jí budou za to vážit. O finančním ohodnocení jsem nepřemýšlela.

Absolvovaly jsme praxe na různých odděleních. Nejvíce se mi líbila chirurgie. Je to adrenalinový obor, akutní medicína. Pacienti se zde střídají, odchází buď domů vyléčení nebo přecházejí na jiné oddělení. Bylo to takové „zachraňující“ a měla jsem zde pocit zadostiučinění.

Nejvíce mne však osobně zasáhla praxe na dětské onkologii. Dodnes vidím asi šestiletého chlapce, který trpěl zhoubnou leukémií. Koupaly jsme ho, jen jsme ho jemně omývaly vlažnou vodou s heřmánkem, měl totiž rozpraskanou kůži po celém těle. Muselo to strašně bolet. Pamatuji si ty velké hnědé oči a slzy, které se mu koulely po tvářích. To byl moment, kdy jsem se rozhodla, že nemůžu a nebudu dělat

dětskou sestru. U dospělého je nemoc a smrt více přirozená, ale nedokážu vidět trpět děti.

Střední zdravotnickou školu jsem studovala čtyři roky a zakončila ji maturitou z ruštiny, češtiny, interny, chirurgie a péče o nemocné (praktická zkouška). U praktické zkoušky jsem dostaly do ruky status - dekurs, musely jsme se v něm vyznat a pacientovi poskytnout patřičnou péči.

Kam jsi nastoupila po maturitě?

Po maturitě jsem na doporučení jednoho známého doktora mé matky nastoupila do IKEMu, kde tehdy nabírali nové mladé sestry, čerstvé absolventky.

Jak se ti tam líbilo? Měla jsi pocit, že tě škola na povolání dostatečně připravila?

Měla jsem pocit, že ze školy neumím vůbec nic. Učivo se rozcházelo s praxí. Ve škole nás učili ranní hygienu a stlaní postelí, které trvá hodinu, což není reálné na oddělení, kde se pečuje o 30 pokojů. Muselo se vše dělat rychle. Nebyli sanitáři, dělaly jsme vše samy, léky, hygienu, stlaní, mytí bažantů a mís. Na třicet pokojů byly dvě sestry, tzv. „pokojové“, které sloužily od pondělí do pátku osmihodinové směny a každá měla na starosti půlku oddělení. Každá měla svůj sešit, kde byli rozdělení pacienti a bylo napsáno, co ten den je třeba udělat. Jedna sestra byla tzv. „příslužba“, ta odpovídala na zvonky. Jen o víkendech a svátcích se sloužily dvanáctihodinové služby. I noční služby byly osmihodinové. Chodila jsem do práce na 22 hodinu a odcházela ráno v šest. Bylo spousta práce. Ráno pravidelně ustlat, uklidit, hygiena, před snídaní stihnout odběry. Odběry jsme prováděly stříkačkami a vyvažovacími jehlami. Jehly se vyvářely na sterilizačním oddělení.

Jak jste zaváděly PŽK?

Kanyly neexistovaly, jen centrální a to se dělalo na sálech. My jsme nesměly podávat ani intravenózní injekce, ale stejně jsme to dělaly. Směly jsme podávat injekce subkutánně a intramuskulárně. Infuze jsme podávaly tak, že místo kanyly se do žíly zapíchla jehla se stříkačkou, konec infuzního setu se zacpal do stříkačky a přelepil. Lidí pak museli ležet a nehýbat se, aby si žílu nepropíchl. U lidí v bezvědomí se např. přivazovala ruka obinadlem k posteli, aby žíla zůstala rovná. Vzhledem k tomu, že nebyly kanyly, tak se musela u každé infuze zavést do žíly nová jehla. Střídala se místa vpichu.

Když se nabírala krev, musela se nabrat nejdříve do stříkačky a pak přestříkat do zkumavek. Sedimentaci jsme si dělaly na oddělení samy.

O jaké pacienty jste se v IKEMu staraly?

Pracovala jsem na oddělení následné péče po operacích srdce, chlopní. Začínaly se dělat transplantace srdce. Pamatuji se na to, když se dělaly první transplantace. Musely jsme chodit s hadrovými plenami okolo pusy, roušky měli k dispozici jen na sálech. Dále zde byli lidé po infarktech a s cévními onemocněními, např. s Bürgerovou chorobou.

Jak dlouho jsi pracovala v IKEMu?

Celkem tři roky. Jeden rok na standardním oddělení a další dva roky na koronární jednotce. Tam to bylo těžké, vozili nám lidi takřka „z ulice“ a musely jsme umět resuscitovat. Sloužily jsme tři sestry na jednu směnu a staniční. Když přivezli záchranáři pacienta a předali nám ho, volal se lékař a první dvě minuty jsme musely resuscitovat my, sestry. Takže „dejchák“, defibrilátor, ne lepící jako dnes, ale s „mačkadly“ a ruční masáž.

Zde jsem poprvé viděla i jehly a stříkačky na jedno použití. IKEM bylo luxusní pracoviště, to nikde jinde nebylo. Velkou nevýhodou vyvažovacích jehel bylo, že se brzy se staly tupými a musely jsme je brousit.

Proč jsi odešla z lůžkového oddělení na ambulanci?

Po třech letech jsem šla pracovat na zubní ambulanci ke svému kamarádovi. Na koronární jednotce to byla opravdu dřina a byla jsem unavená. Sestry zde většinou zůstávaly maximálně pět let. Buď povýšily, nebo odešly. Byla to náročná práce.

V zubní ambulanci jsem nemusela dělat noční, pracovala jsem od pondělí do pátku. S lékařem jsem měla hezký vztah. Stál vždy při mně a uměl se mne zastat. Pamatuji se na vyrábění amalgámových plomb. To se tře sypký amalgám s rtutí. Hrozně to vrzalo a hlavně bylo těžké dosáhnout vhodné konzistence amalgámu. Nesměl se drobit, ale ani být tekutý.

Pak jsem byla deset let na mateřské. Strašně jsem se doma nudila, a tak jsem začala dálkově studovat sociálně právní školu. Po jejím ukončení jsem se vrátila zpět do práce.

Začala jsem pracovat v oční ambulanci. Tam se mi líbilo. Měla jsem ráda lidi a oni mne.

V té době jsem ale prožívala složitou rodinnou situaci a potřebovala jsem pracovat někde v blízkosti bydliště. Proto jsem začala pracovat v ordinaci praktického lékaře ve stejné ulici, kde bydlím. A zde pracuji a vypomáhám dodnes, i když už jsem několik let v důchodu.

Měla jsem štěstí; pracuji s doktorem, který je ve svém oboru odborník a lidem se opravdu věnuje. Není jako spousta jiných obvodních doktorů, kteří používají jen tužku a tlakoměr. V ordinaci má EKG, přístroje na měření krevní srážlivosti, CRP, Strep test a analyzátor moči. Musela jsem se tím pádem i vzdělat technicky, abych všechny ty mašiny uměla ovládat. Doteď mám problém s počítačem:)

Kdybys se mohla vrátit v čase, stala bys se znovu zdravotní sestrou?

Jednoznačně ano. Já jsem určitou dobu pracovala i v kanceláři . Byla jsem tam ale nešťastná. Chyběli mi lidi a pocit, že dělám práci, která má smysl a která mě baví. Člověk, který pracuje ve zdravotnictví, musí mít svoji práci opravdu rád, a to já mám.